

Arrest

nr. 172 132 van 19 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 25 februari 2014 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2010 diende verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 21 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.04.2010 werd ingediend door:

M., S.

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

geboren te G. op [...]1994

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds ruime tijd in België verblijft, al het nodige zou doen om zich te 'integreren, Nederlands wenst aan te leren, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene haalt aan dat zij een relatie onderhoudt met de heer B. D. met legaal verblijf, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10§1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om terug te keren betreft slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar het feit dat er uit deze relatie een kind is geboren, namelijk B. M. geboren op 10.03.2012, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstige of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene beweert dat zij zou gediscrimineerd en vernederd worden omwille van haar afkomst indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor discriminatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het feit dat haar leven en haar fysieke integriteit in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar het land van herkomst, vormen geen buitengewone omstandigheden. Zij legt ook hier geen bewijzen van voor de deze bewering kunnen staven.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Op 21 oktober 2013 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“mevrouw:

<i>Naam, voornaam:</i>	<i>M., S.</i>
<i>Geboortedatum:</i>	<i>[...]1994</i>
<i>Geboorteplaats:</i>	<i>G.</i>
<i>Nationaliteit:</i>	<i>Macedonië</i>

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen in een exceptie van onontvankelijkheid op dat het beroep onontvankelijk is voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien verzoekster tegen deze beslissing geen enkel middel heeft ontwikkeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) kan verzoekster echter volgen waar deze ter terechtzitting toelicht dat het middel op grond van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) ook tegen het bevel om het grondgebied te verlaten kan geïnterpreteerd worden. Zowel de eerste bestreden beslissing, die veronderstelt dat verzoekster zich naar het herkomstland begeeft voor het indienen van de aanvraag als het bevel om het grondgebied te verlaten, impliceren een verwijdering van het grondgebied.

De exceptie van onontvankelijkheid gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 21.10.2013) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. [...]”

In casu is de bestreden beslissing van 21.10.2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer

het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt volgende vast:

- dat verzoekster blijkbaar wel een partner en kind heeft die in België verblijfsgerechtigd zijn;
- dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 EVRM

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster om redenen die verzoekster eigenlijk niet duidelijk zijn.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met Macedonische partners en hun gemeenschappelijk kind. In casu stelt verwerende partij dat de door verzoekster bijgebrachte stukken onvoldoende zijn om het verblijf te verlenen aan verzoekster.

Verzoekster is moeder van een in België verblijfsgerechtigd kind, dat nog hulpbehoevende leeftijd heeft en fysiek, en emotioneel afhankelijk is van haar moeder. Het kan toch niet redelijk genoemd worden dat verzoekster, moeder van een minderjarige verblijfsgerechtigde kind zonder verblijf kan rondlopen in België. Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster wanneer zij stellen er geen buitengewone omstandigheden zijn. Niets is minder waar. Verzoekster haar centrum van economisch, familiale en affectieve banden liggen meer dan ook in België. Bovendien stel verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over haar dossier heengestapt is niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "gegrond" is, en bij een gebeurlijke aanvraag, verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering, die nota bene intern tegenstijdig zijn. In casu diende verwerende partij minstens de aanvraag van verzoekster grondiger te bestuderen en motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekster in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.

De bestreden beslissing is buitensporig en dient te worden vernietigd."

Er moet worden benadrukt dat de Raad *in casu* als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad dan ook niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt in die zin dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Zoals verzoekster aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en heeft de gemachtigde ook de afzonderlijke elementen die als buitengewone omstandigheden werden aangehaald besproken in het kader van de relevante wettelijke bepalingen, met name artikel 8 van het EVRM wat betreft de relatie van verzoekster en haar gezinsleven en artikel 3 van het EVRM wat betreft de beweerdte vrees voor haar leven en fysieke

integriteit in het land van herkomst, zodat de Raad niet inziet waarom verzoekster in het duister zou tasten aangaande de motivering in rechte. In feite wordt uiteengezet dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de aanvraag niet kan worden ingediend volgens de gewone procedure, namelijk bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Vervolgens wordt voor de door verzoekster in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen afzonderlijk verduidelijkt waarom zij niet als dergelijke elementen kunnen worden beschouwd. Verzoekster bespreekt de motieven ook in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Zij stelt dat de gemachtigde het verblijf van verzoekster heeft geweigerd om redenen die niet duidelijk zijn, en wijst erop dat de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet gegrond is, en derhalve ook een striktere motiveringsplicht heeft. Verzoekster wijst er verder op dat de gemachtigde ervan op de hoogte is dat zij een gezin vormt met haar Macedonische partner en hun gemeenschappelijk kind, dat in België verblijfsgerechtigd is en gezien haar leeftijd fysiek en emotioneel afhankelijk is van haar moeder. Verzoekster acht het onredelijk dat zij, als moeder van dit minderjarig verblijfsgerechtigd kind, in België zou moeten rondlopen zonder verblijfsrecht.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en de beweerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster eveneens geschonden acht.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)"

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in de ontvankelijkheidsfase en niet in de gegrondheidsfase van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeksters betoog rond het weigeren "een verblijf te verlenen aan verzoekster", het betoog aangaande een discretionaire bevoegdheid om te oordelen wat al dan niet "gegrond" is en een overeenstemmende striktere motiveringsplicht thans niet dienstig is, terwijl de Raad ook niet inziet op welk punt de motivering 'intern tegenstijdig' zou zijn. Dit wordt geenszins door verzoekster toegelicht.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich in haar verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheden heeft beroepen op artikel 8 van het EVRM en het feit dat zij een relatie onderhoudt met de heer B.D. die legaal in België verblijft en dat ze in mei 2010 zou bevallen van zijn kind, dat ook verblijfsrecht in België zou genieten, dat zij een etnische Rom is en in haar land van herkomst gediscrimineerd wordt omwille van haar afkomst, dat indien zij dient terug te keren haar leven en fysieke integriteit in het gedrang zijn en dit een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen vormen, dat zij al het nodige doet om zich hier te integreren en tal van contacten onderhoudt met Belgen en mensen met verblijfsrecht in België, dat zij geen inbreuk pleegde tegen de openbare orde en de Nederlandse taal wenst te leren en dat zij werkbereid is.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde geoordeeld, zoals *supra* reeds gesteld, dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekster de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk in het land van herkomst, waarna in detail voor de afzonderlijke elementen wordt uiteengezet waarom ze niet als dergelijke buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden.

Deze beoordeling komt de Raad niet onredelijk voor, en verzoekster slaagt er met haar kritiek niet in de deze motivering te weerleggen.

Aangaande verzoeksters bewering dat het onredelijk en disproportioneel is om te stellen dat er *in casu* geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond omdat België het centrum van haar economische en financiële banden is, , dient de Raad te wijzen op de vaste rechtspraak van de Raad van State, die in het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 heeft gepreciseerd dat *"als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."*, terwijl *"echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* In casu maakt verzoekster met haar betoog het bestaan van dergelijke buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk, noch toont zij enkel met een zekere werkbereidheid en een wens de taal te leren economische en financiële banden aan. Wat betreft het kernargument van verzoekster dat zij moeder is van een minderjarig kind met verblijfsrecht in België, weerlegt zij de motivering in de bestreden beslissing geenszins dat een terugkeer naar haar land van herkomst om daar de verblijfsaanvraag in te dienen slechts een eventuele tijdelijke scheiding impliceert en geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel of breuk van de familiale relaties met zich meebrengt, en maakt zij bijgevolg niet aannemelijk dat het feit dat zij in België een partner en een kind met verblijfsrecht heeft het haar buitengewoon moeilijk zou maken om de verblijfsaanvraag via de gewone procedure in te dienen. Verzoekster laat ook de motivering onverlet dat haar relatie met de heer

B.D., die legaal verblijf geniet, op zich geen buitengewone omstandigheid vormt, nu in artikel 10, §1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet de voorwaarden en procedure worden uiteengezet waaraan moet worden voldaan om in het kader van een duurzame relatie een verblijfsrecht te verwerven. Verder stipt de Raad aan dat verzoekster door de bestreden beslissing geenszins wordt geacht in België rond te lopen zonder verblijfsrecht, maar dat zij integendeel wordt geacht het Rijk te verlaten, zoals blijkt uit de tweede bestreden beslissing, en desgewenst haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen via de gewone procedure, namelijk bij de Belgische diplomatieke post bevoegd voor haar land van herkomst. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster niet aanvoert dat het voor haar partner en kind onmogelijk zou zijn om haar te vergezellen naar het herkomstland teneinde daar gezamenlijk de aanvraag voor verzoekster in te dienen. In die zin kunnen de bestreden beslissingen inderdaad geïnterpreteerd worden als een "eventuele" tijdelijke scheiding omdat het de overige gezinsleden vrijstaat verzoekster te vergezellen.

Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing niet in redelijkheid heeft genomen, of dat hij heeft nagelaten deze beslissing afdoende te motiveren in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat een schending van deze bepaling, van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van het redelijkheidsbeginsel niet kan worden vastgesteld.

Waar verzoekster nog stelt dat de gemachtigde "met de grove borstel over haar dossier heengestapt is" en niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd, maakt zij gelet op bovenstaande bespreking niet duidelijk met welke elementen van het dossier de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden. Waar verzoekster in dat opzicht beweert dat de gemachtigde stelt dat de bijgebrachte stukken onvoldoende zijn om het verblijf te verlenen aan verzoekster, merkt de Raad op dat een motivering in die zin nergens in de bestreden beslissing voorkomt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2 In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij licht dit tweede middel toe als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat: (...)

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat. Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar gezin. Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoekster de partner is van een in België verblijfsgerechtigde burger en de moeder van een in België verblijfsgerechtigd kind. Dat verzoekster samen met haar partner en hun minderjarig kind een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd. Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt tussen de persoonlijke belangen van het gezin. Dat er in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik een ernstige verantwoording wordt gegeven voor de behandeling van verzoekster in die zin dat verzoeksters gezinsbanden in België niet opwegen tegen de toekenning van (beperkt/onbeperkt) verblijf. Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en haar gezin. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekster om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. In de bestreden beslissing wordt minstens aanvaard dat verzoekster een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM, en tegelijkertijd meld verwerende partij dat verzoekster niet aantoonst dat zij met haar familieleden in België ook effectief banden heeft. Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. Dat artikel 8 EVRM directe werking heeft in België. Dat in de hiërarchie der normen artikel 8 EVRM hoger staat. Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

Waar verzoekster vooreerst aanstipt dat de gemachtigde enerzijds impliciet aanvaardt dat zij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, en anderzijds tegelijkertijd zou stellen dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij met haar familieleden in België ook effectief banden heeft, wijst de Raad erop dat het gezinsleven en de familiebanden van verzoekster in de bestreden beslissing geenszins wordt betwist, zodat dit deel van het middel feitelijke grondslag mist.

Verzoekster wijst er verder op dat de gemachtigde ervan op de hoogte is dat zij met haar verblijfsgerechtigde partner en hun minderjarig verblijfsgerechtigd kind een gezinscel vormt en dat zij steeds samen hebben geleefd. De gemachtigde heeft volgens verzoekster echter nagelaten een ernstige afweging te maken tussen de persoonlijke belangen van haar gezin en het voordeel dat de Belgische staat uit de bestreden beslissingen zou putten en heeft in het licht van artikel 8 van het EVRM disproportionele beslissingen genomen, en nagelaten een ernstige verantwoording te geven voor de behandeling van verzoekster.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Nu verzoekster een schending aanvoert van haar gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, onderzoekt de Raad het middel vanuit deze optiek.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel, zoals verzoekster aanvoert, primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Supra werd gesteld dat het gezinsleven niet wordt betwist, bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *supra* vermelde ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing wel degelijk deze afweging heeft gemaakt en een verantwoording heeft gegeven voor de “behandeling” van verzoekster in het licht van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde heeft er namelijk op gewezen dat de verplichting om het land te verlaten en de verblijfsaanvraag in te dienen in het land van herkomst, volgens de gewone procedure, geen breuk in de familiale relaties en geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, maar slechts een eventuele tijdelijke scheiding. Wat verzoeksters relatie met de heer B.D. betreft, heeft de gemachtigde erop gewezen dat het loutere bestaan van een relatie niet voldoende is om aanleiding te geven tot een verblijfsrecht maar dat men bijkomend moet voldoen aan de procedure en basisvoorwaarden zoals bepaald in artikel 10, §1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Zoals *supra* gesteld gaat verzoekster niet in op die motieven. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk welke buitengewone situatie in haar geval verantwoordt dat van deze wettelijke voorwaarden moet worden afgeweken, die in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf in essentie vereisen dat de aanvraag in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf moet worden ingediend, ten einde de uitoefening van haar recht op een gezinsleven in het Rijk te bevorderen.

Waar verzoekster nog stelt dat het voor haar nagenoeg onmogelijk is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden daar het centrum van haar sociale, economische en familiale belangen zich in België bevindt, stelt de Raad vast dat zij zich op dat punt tot een loutere bewering heeft beperkt zonder deze enigszins te verduidelijken en zonder te staven met een begin van bewijs waarom zij haar gezinsleven niet (tijdelijk) elders kan uitoefenen. De Raad benadrukt daarbij dat de thans bestreden beslissingen slechts een eventuele tijdelijke scheiding impliceren, in die zin dat de bestreden beslissingen niet verhinderen dat haar kind en partner haar kunnen vergezellen naar Macedonië, en geen definitieve verwijdering van het grondgebied impliceren die van verzoekster zou vereisen om haar familieleven in haar land van herkomst zonder haar gezin op te bouwen.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde de afweging van de betrokken belangen in het licht van artikel 8 van het EVRM wel degelijk heeft gemaakt en hierover genoegzaam heeft gemotiveerd. Nu verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissingen in het licht van artikel 8 van het EVRM disproportioneel zijn, kan een schending van deze bepaling niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3 In haar derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (hierna verkort het Kinderrechtenverdrag).

Zij licht haar derde middel toe als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: [...]

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: [...]

Artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: [...]

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: [...]

Artikel 18 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: [...]

De beslissing van verwerende partij heeft als gevolg dat verzoeksters minderjarig kind verder voor onbepaalde tijd van haar moeder gescheiden zal leven, hetgeen een schending betekent van artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 Kinderrechtenverdrag die bepalen dat de lidstaten, aangesloten bij dat verdrag, de rechten, plichten en de verantwoordelijkheden van de ouders eerbiedigen, en alles doen wat in de lidstaten hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen. (R.v.St. nr. 148.314, 24 augustus 2005 <http://www.raadvst-consetat.be> (22 maart 2006); T. Vreemd. 2005 (verkort), afl. 4, 401.) Verzoekster is momenteel in de onmogelijkheid om deze verantwoordelijkheid mee te dragen door het toedoen van de verwerende partij welke haar beslissing op onevenwichtige wijze neemt. Artikel 7 van het kinderrechtenverdrag wordt in die zin geschonden dat het kind van verzoekster momenteel niet door beide ouders op een evenwichtige wijze kan worden verzorgd, daar verzoekster een weigering werd betekend. Dit impliceert een precair verblijf, met als gevolg weinig tot geen kansen op tewerkstelling en dus niet in de mogelijkheid haar taken van moeder op te nemen om haar kind op te voeden. Het minderjarig kind heeft niet alleen haar vader maar ook moeder nodig voor een evenwichtige ontwikkeling van haar persoonlijkheid. Door het opleggen van een onredelijke en disproportionele beslissing, wordt haar nu dit fundamenteel kinderrecht ontnomen. In België wordt sedert het arrest Franco-Suisse le ski van het Hof van Cassatie van 27 mei 1971 de leer van het monisme gevolgd. Volgens deze leer vormt het recht een eenheid en maken de door de wetgevende macht goedgekeurde verdragen die directe werking hebben deel uit van de nationale rechtsorde, zonder dat de verdragsbepalingen inhoudelijk in nationale recht moeten worden omgezet. Directe werking houdt in dat uit de internationale bepaling rechten en/of plichten voor de rechtsonderhorige voortvloeien en dat die door de rechtsonderhorige voor de nationale rechtbanken kunnen worden ingeroepen. Opdat een internationale bepaling directe werking zou verkrijgen moet echter aan twee voorwaarden zijn voldaan. Ten eerste moet de bepaling – wat haar geest, inhoud en bewoordingen betreft – op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn in de nationale rechtsorde zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Dit houdt dus in dat de directe werking enkel wordt toegekend aan een duidelijke en juridisch volledige verdragsbepaling die verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Ten tweede speelt ook de bedoeling van de verdragssluitende partijen een rol. Indien de verdragssluitende partijen uitdrukkelijk de directe werking uitsluiten dient men zich daarbij neer te leggen. Bij wet van 25 november 1991 houdende goedkeuring van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind en inzonderheid op artikel 44 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de

rechten van het kind (B.S. 17 januari 1992) werd het Kinderrechtenverdrag goedgekeurd door de federale wetgever.

Uit de lezing van artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat alvast deze bepaling van het Kinderrechtenverdrag, wat hun geest, inhoud en bewoordingen betreft, op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn in de nationale rechtsorde zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd daar niet alleen verzoekster benadeeld is maar ook het minderjarig kind van verzoekster.”

De Raad dient erop te wijzen dat de Raad van State de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag directe werking ontzegt, zodanig dat verzoekster zich niet rechtstreeks op deze bepalingen kan beroepen. In het algemeen stelt de Raad van State, in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert dat gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen, de bepalingen van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is (RvS 7 februari 1996, nr. 58 032; RvS 1 april 1997, nr. 65 754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76 554; RvS 28 juni 2001, nr. 97 206).

Bijkomend herhaalt de Raad dat waar verzoekster meermaals onderstreept dat de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat verzoekster van haar minderjarig kind wordt gescheiden dermate dat het kind niet conform het verdrag door beide ouders op evenwichtige wijze kan worden verzorgd omdat een “weigering” werd betekend, de bestreden beslissing enerzijds geen weigering ten gronde inhoudt en anderzijds niet verhindert dat haar kind en haar partner verzoekster vergezellen naar het herkomstland teneinde gezamenlijk de aanvraag om een machtiging tot verblijf -of desgewenst een aanvraag tot gezinshereniging- voor verzoekster in te dienen. In dat opzicht werd *supra* reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing niet onredelijk of disproportioneel is.

Het derde middel is bijgevolg onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

A. MAES